PANE, DEJ NÁM PASTÝŘE A SLUŽEBNÍKY PODLE SVÉHO SRDCE

*

Novéna za biskupy, kněze, jáhny a nová duchovní povolání

P. František Antonín Dostál
Přerov 2026

ÚVOD K NOVÉNĚ

Jedním z největších darů, které Ježíš Kristus zanechal své církvi, je svátost kněžství. Skrze službu biskupů, kněží a jáhnů zůstává Kristus zvláštním způsobem přítomen uprostřed svého lidu. Jeho evangelium je hlásáno, svátosti jsou slaveny, hříšníkům se dostává odpuštění, nemocní nacházejí posilu a potřební zakoušejí blízkost Boží lásky.

Kněžství není pouze lidským rozhodnutím ani odměnou za zásluhy. Jsou především darem a povoláním. Je to sám Kristus, kdo volá člověka, aby mu zasvětil svůj život a stal se služebníkem jeho církve. A protože Bůh povolává lidi se všemi jejich schopnostmi, ale také slabostmi a omezeními, potřebuje každý povolaný člověk neustálou pomoc Boží milosti.

Církev proto od počátku provází své služebníky modlitbou. Modlila se za apoštoly, prosila o sílu pro ty, kteří hlásali evangelium, a vzývala Ducha Svatého nad těmi, kteří byli ustanovováni ke službě. Stejně tak i dnes potřebují naši biskupové, kněží a jáhni vědět, že nejsou sami, že je Boží lid provází svou modlitbou.

Tato novéna je pozváním k devítidenní modlitbě za všechny, které si Pán povolal ke službě

ve své církvi, i za ty, které teprve povolá. Chceme prosit za svatost a věrnost biskupů, kněží a jáhnů, za jejich radost ze služby, za sílu v těžkostech, za nová duchovní povolání i za rodiny, v nichž tato povolání vyrůstají.

Modleme se s důvěrou, že Pán svou církev neopouští. On sám je jejím nejvyšším Pastýřem a nepřestává jí dávat služebníky podle svého Srdce.

P. František Antonín Dostál

ÚVODNÍ MODLITBA K DUCHU SVATÉMU

Duchu Svatý, věčná Lásko Otce i Syna, přicházíme před Tebe s pokorou a důvěrou. Otevři naše srdce Božímu slovu, osvěť naši mysl a nauč nás naslouchat hlasu Krista, který nepřestává povolávat lidi ke své službě.

Ty jsi naplnil apoštoly odvahou a proměnil jejich slabost v sílu svědectví. Obnovuj také dnes v srdcích biskupů, kněží a jáhnů milost jejich svěcení. Posiluj jejich věrnost, rozněcuj v nich lásku ke Kristu a dej, aby uprostřed všech starostí a povinností nikdy neztratili radost ze svého povolání.

Provázej ty, které teprve povoláš, aby dokázali rozpoznat Tvůj hlas a velkoryse na něj odpovědět. A nás uč, abychom své duchovní pastýře provázeli modlitbou, láskou a porozuměním.

Duchu Svatý, veď nás v této novéně, aby naše modlitba přinášela požehnání celé církvi a pomáhala nám stále více milovat Krista, našeho nejvyššího Pastýře. Amen.

Následuje denní čtení a rozjímání.

První den

POVOLAL TY, KTERÉ SÁM CHTĚL

Za dar Božího povolání

Ježíš vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a oni přišli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat a aby měli moc vyhánět zlé duchy. (Mk 3,13–15)

Rozjímání

Když evangelista Marek vypráví o povolání apoštolů, zaznamenává jednu zdánlivě nenápadnou, ale nesmírně důležitou skutečnost: Pán Ježíš zavolal k sobě ty, které sám chtěl.

Nebyli to apoštolové, kdo si vybrali Ježíše za svého Mistra. Byl to Ježíš, kdo si vybral je. Jejich povolání nezačalo lidskou touhou po významném postavení ani rozhodnutím vykonávat nějakou vznešenou činnost. Začalo v Kristově Srdci. Dříve než oni vyslovili své ano, zaznělo nad jejich životem Boží pozvání.

Tato pravda stojí na počátku každého kněžského povolání. Člověk se nestává knězem nebo jáhnem proto, že by byl lepší než ostatní. Nestává se jím ani proto, že by měl všechny potřebné

vlastnosti nebo byl prost lidských slabostí. Bůh si povolává ty, které sám chce, a dává jim milost, aby mohli naplnit poslání, které jim svěřuje.

Stačí se podívat na první apoštoly. Petr byl člověkem velké víry, ale také člověkem, který ze strachu zapřel svého Mistra. Jakub a Jan toužili po předních místech v Božím království. Tomáš nedokázal uvěřit svědectví ostatních, dokud se sám nesetkal se Vzkříšeným. A přece právě těmto mužům Pán Ježíš svěřil pokračování svého díla.

Proč? Protože Boží povolání není odměnou za lidskou dokonalost. Je projevem Boží lásky a důvěry. Kristus nečeká, až bude člověk dokonalý, aby ho mohl povolat. Volá ho, aby ho svou milostí postupně proměňoval.

V dnešním evangeliu však nacházíme ještě jednu velmi důležitou myšlenku. Ježíš ustanovil apoštoly především proto, aby byli s ním. Teprve potom je posílal kázat.

V tomto pořadí se skrývá celé tajemství duchovního povolání. Dříve než může kněz nebo jáhen přivádět druhé ke Kristu, musí sám žít v jeho blízkosti. Dříve než může druhým předávat Boží slovo, musí mu sám naslouchat. Dříve než může druhým ukazovat cestu k Bohu, musí po ní sám kráčet.

Kněz může vykonávat mnoho činností. Může slavit bohoslužby, vyučovat náboženství, navště-

vovat nemocné, organizovat život farnosti a pomáhat lidem v nejrůznějších situacích. Jáhen může hlásat evangelium, sloužit při liturgii a věnovat se potřebným. To všechno je důležité. Ale žádná z těchto činností nemůže nahradit osobní vztah s Kristem.

Jestliže se totiž ze služby vytratí modlitba, hrozí nebezpečí, že se z povolání stane pouhé zaměstnání a z duchovního života jen řada povinností. Člověk může být velmi zaměstnaný Božími věcmi, a přitom postupně ztrácet čas pro samotného Boha.

Proto je tak důležité modlit se za biskupy, kněze a jáhny. Nejen aby měli dostatek sil ke své práci, ale především aby nikdy neztratili radost z Kristovy blízkosti. Aby jejich služba vyrůstala z modlitby, z Eucharistie a z každodenního setkávání s Pánem.

A stejně důležité je modlit se za ty, které Bůh teprve povolá. Možná právě dnes promlouvá k srdci některého mladého muže. Možná v něm probouzí touhu stát se knězem. Možná oslovuje muže, který již žije v manželství a rodině, aby se připravoval na službu trvalého jáhna. Boží hlas však bývá tichý a snadno může zaniknout v hluku každodenního života.

Naše modlitba může být neviditelnou pomocí, aby tento hlas nebyl přeslechnut. Může vy-

prošovat odvahu těm, kteří váhají, světlo těm, kteří hledají a vytrvalost těm, kteří již vykročili.

Když se dnes modlíme za duchovní povolání, neprosíme tedy pouze o to, aby bylo v církvi dost biskupů, kněží a jáhnů. Prosíme především o to, aby ti, které si Kristus povolává, byli skutečně jeho učedníky. Aby mu patřilo jejich srdce, aby jejich život byl svědectvím jeho lásky a aby skrze jejich službu mohli lidé zakoušet blízkost samotného Boha.

Neboť církev nepotřebuje pouze mnoho služebníků. Potřebuje služebníky, kteří znají Krista, milují ho a zůstávají s ním.

Chvíle ticha

Položme si otázku:

Modlím se za svého biskupa, za kněze a za jáhny? Prosím Pána, aby jim dával nejen sílu ke službě, ale také radost z jeho blízkosti?

Úmysl prvního dne:

Dnes se modleme za všechny, které Pán povolává ke kněžství, zvláště za ty, kteří své povolání teprve rozpoznávají. Prosme, aby měli odvahu naslouchat Božímu hlasu a velkoryse na něj odpovědět.

Závěrečná modlitba na str. 65

Druhý den

ZDE JSEM, PANE, POŠLI MĚ

Za odvahu odpovědět na Boží volání

Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře. Dotkl se mých úst a řekl: „Hle, toto se dotklo tvých rtů, zmizela tvá nepravost, tvůj hřích je usmířen.“ Pak jsem slyšel hlas Páně, jak říká: „Koho mám poslat? Kdo nám půjde?“ A já jsem řekl: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,6-8)

Rozjímání

Prorok Izaiáš prožívá mimořádné setkání s Bohem. Stojí před jeho svatostí a velikostí a v té chvíli si bolestně uvědomuje vlastní nedokonalost. Vidí, jak veliký je Bůh a jak malý je člověk. Uvědomuje si svou hříšnost a cítí, že není hoden stát před Hospodinem, natož se stát jeho poslem.

A právě tehdy se odehrává něco překvapivého. Bůh Izaiáše neodmítá pro jeho slabost. Naopak, očišťuje ho a připravuje na poslání, které mu chce svěřit. Teprve potom zazní otázka: „Koho mám poslat? Kdo nám půjde?“ A Izaiáš odpovídá

slovy, která se stala jedním z nejkrásnějších vyjádření ochoty sloužit Bohu: „Zde jsem, mne pošli!“

V tomto krátkém rozhovoru se skrývá hluboké tajemství každého duchovního povolání. Bůh člověka nejen volá, ale také ho připravuje a uschopňuje k tomu, co od něho žádá. Nepovolává ho proto, že by byl dokonalý, nýbrž proto, že ho chce svou milostí vést a proměňovat.

Když se mladý muž rozhoduje pro kněžství, může v jeho srdci vyvstat mnoho otázek. Budu dobrým knězem? Dokážu celý život zachovat věrnost? Budu umět lidem pomáhat, správně jim poradit a přivádět je ke Kristu? Zvládnu odpovědnost, kterou kněžská služba přináší? A především: Jsem skutečně hoden tak velikého daru?

Podobné otázky mohou provázet také muže, který rozpoznává povolání k trvalému jáhenství. Často již má svou rodinu, zaměstnání a řadu povinností. Dobře zná své schopnosti, ale také vlastní omezení. Může si klást otázku, zda dokáže spojit rodinný život, práci a službu církvi. Zda bude mít dostatek času, trpělivosti a sil. Zda dokáže naplnit očekávání, která s jeho službou budou spojena.

Takové otázky nejsou známkou slabé víry. Mohou být naopak znamením toho, že člověk

bere své povolání vážně. Kdo si uvědomuje velikost svěřeného poslání, nemůže k němu přistupovat lehkomyslně.

Nebezpečí však nastává tehdy, když člověk začne hledět pouze na sebe. Když vidí jen své nedostatky, své obavy a hranice vlastních možností. Potom může snadno přeslechnout to nejdůležitější: že Bůh, který ho volá, ho také neopustí.

Písmo svaté nám na mnoha místech ukazuje, že lidé povolaní Bohem často nejprve váhali. Mojžíš se zdráhal přijmout poslání, protože se nepovažoval za schopného mluvčího. Jeremiáš namítal, že je příliš mladý a neumí mluvit. Apoštol Petr po zázračném rybolovu padl Ježíšovi k nohám a prosil ho, aby od něho odešel, protože je hříšný člověk.

A přece Bůh s těmito lidmi počítal. Ne proto, že by jejich obavy byly bezvýznamné, ale proto, že jeho milost byla větší než jejich slabost.

Také dnes potřebuje církev muže, kteří dokážou s pokorou a důvěrou říci: „Zde jsem, Pane.“ Neznamená to, že budou mít odpověď na každou otázku nebo že je nikdy nepřepadne strach. Znamená to, že se rozhodnou vložit svůj život do Božích rukou a spoléhat více na jeho věrnost než na vlastní síly.

Odpověď na Boží povolání však není jednorázovou událostí. Není to pouze okamžik, kdy člověk vstoupí do semináře, přijme jáhenské nebo kněžské svěcení a vysloví své závazky. Své „ano“ musí obnovovat každý den.

Kněz je obnovuje, když se ráno probouzí k novému dni služby, když přistupuje k oltáři, když usedá do zpovědnice, když navštěvuje nemocného nebo když se věnuje člověku, který potřebuje jeho čas a pozornost. Obnovuje je také ve chvílích únavy, nepochopení a zklamání, kdy služba nepřináší viditelné výsledky.

Jáhen obnovuje své „ano“, když věrně slouží při liturgii, hlásá Boží slovo, pomáhá potřebným a snaží se být znamením Kristovy lásky. Je-li ženatý, projevuje se jeho věrnost povolání také v manželství a rodině. Jeho služba církvi nemá být oddělena od života, který již přijal jako svůj úkol, ale má z něho vyrůstat a být s ním v souladu.

A právě zde se ukazuje, proč je modlitba věřících tak důležitá. Kněží a jáhni nejsou lidé, kteří by jednou provždy překonali všechny pochybnosti a slabosti. I oni potřebují povzbuzení, porozumění a především Boží milost. Potřebují, aby za ně někdo prosil ve chvílích, kdy sami pro-

žívají těžkosti. Aby jim někdo vyprošoval věrnost, když se jejich služba stává náročnou. Aby je někdo svou modlitbou podpíral, když se cítí unaveni nebo osamělí.

Možná si někdy ani neuvědomujeme, jak velikou pomocí může být obyčejná modlitba za kněze. Nemusíme znát všechny jeho starosti ani vědět, s čím právě zápasí. Bůh to ví. A naše modlitba se může stát cestou, kterou mu Pán daruje potřebnou sílu.

Stejně tak se máme modlit za ty, kteří se teprve rozhodují. Někdo možná již dlouho slyší v srdci Boží pozvání, ale bojí se udělat první krok. Jiný má obavy z reakce rodiny nebo přátel. Další si nedokáže představit, že by opustil své dosavadní plány a vydal se cestou, kterou mu Bůh ukazuje.

Prosme dnes, aby žádný člověk, kterého Pán povolává, nezůstal uvězněn ve svém strachu. Aby našel odvahu svěřit Bohu svou budoucnost a uvěřil, že Boží vůle není překážkou lidského štěstí, ale cestou k jeho naplnění.

Izaiášova odpověď „Zde jsem, mne pošli!“ nebyla projevem sebejistoty. Byla projevem důvěry. Prorok nevěděl, co všechno ho čeká. Neznal všechny obtíže svého poslání. Věděl však, kdo ho posílá.

A to je také nejhlubší základ každého duchovního povolání: ne jistota, že člověk všechno zvládne, ale důvěra, že Bůh zůstane věrný.

Kéž mají všichni, které Pán volá ke kněžství a jáhenství, odvahu odpovídat mu s takovou důvěrou. A kéž ti, kteří již své povolání přijali, dokážou každý den znovu říkat: „Zde jsem, Pane. Chci ti sloužit."

Chvíle ticha

Položme si otázku:

Dokážu důvěřovat Bohu i tehdy, když nerozumím jeho plánům? Modlím se za ty, kteří se rozhodují pro duchovní povolání, aby dokázali překonat svůj strach a velkoryse odpověděli na Boží volání?

Úmysl druhého dne:

Dnes se modleme za všechny, kteří rozpoznávají povolání ke kněžství nebo jáhenství, zvláště za ty, kteří prožívají nejistotu, pochybnosti nebo obavy z budoucnosti. Prosme, aby jim Duch Svatý daroval světlo k rozpoznání Boží vůle a odvahu ji přijmout.

Pamatujme také na bohoslovce a kandidáty jáhenství, aby v době přípravy rostli v důvěře k Bohu a ve věrnosti svému povolání.

Závěrečná modlitba na str. 65.

Třetí den

KNĚZ – ČLOVĚK EUCHARISTIE

Za kněze, aby jejich život stále více odrážel Kristovu oběť a lásku

Potom vzal chléb, vzdal díky, lámal ho a dával jim se slovy: „To je mé tělo, které se za vás vydává. To konejte na mou památku!“ Stejně tak vzal i kalich po večeři a řekl: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.“ (Lk 22,19-20)

Rozjímání

Ve večeřadle, v předvečer svého utrpení, pronáší Pán Ježíš slova, která navždy proměnila život církve: „To je mé tělo, které se za vás vydává. To konejte na mou památku!“ Apoštolové tehdy ještě nemohli plně pochopit hloubku tohoto tajemství. Netušili, jakým způsobem se následujícího dne naplní slova o těle vydaném a krvi prolité. Teprve pod křížem a ve světle Kristova zmrtvýchvstání začali poznávat, že jim Pán svěřil dar, který bude církev provázet až do konce časů.

Eucharistie není pouhou vzpomínkou na dávnou událost. Je svátostným zpřítomněním jediné Kristovy oběti na kříži. Při každé mši svaté se

nám zpřítomňuje Kristus, který se z lásky vydal za spásu světa. A právě do tohoto tajemství je zvláštním způsobem zapojen kněz, který přijal svátostné kněžství.

Když kněz stojí u oltáře a pronáší slova proměňování, nejedná pouze jako zástupce shromážděného společenství. Jedná in persona Christi Capitis, v osobě Krista Hlavy. Sám Kristus skrze jeho svátostnou službu zpřítomňuje svou oběť a dává se svému lidu za pokrm. Kněz propůjčuje svůj hlas a své ruce tomu, který je jediným a věčným Velekněze m.

Jak veliké tajemství se zde uskutečňuje! Člověk, který zná své slabosti, své nedostatky i vlastní hříšnost, je povolán, aby se stal služebníkem nejsvětějších tajemství. Jeho ruce, které se v každodenním životě dotýkají obyčejných věcí, berou při mši svaté chléb a kalich, nad nimiž pronáší Kristova slova. A z Boží moci se chléb a víno stávají Tělem a Krví našeho Pána.

Tato skutečnost by nikdy neměla zevšednět. Kněz může během svého života slavit stovky, ba tisíce mší svatých. Může dobře znát všechny modlitby, obřady i liturgická gesta. Právě v této důvěrné znalosti se však skrývá určité nebezpečí: že si člověk na svaté věci zvykne natolik, až přestane žasnout nad jejich velikostí.

Proto potřebuje každý kněz stále znovu obnovovat svůj eucharistický úžas. Potřebuje si připomínat, že když přistupuje k oltáři, nevykonává pouze jednu z mnoha povinností svého dne. Vstupuje do tajemství Kristovy lásky, která se vydává až do krajnosti.

Svatý Jan Maria Vianney, farář arský, hluboce prožíval velikost kněžství právě ve vztahu k Eucharistii. Ve svých promluvách připomínal, že bez kněze by věřící nemohli přijímat eucharistického Krista, protože právě knězi byla svěřena služba proměňování. Nechtěl tím vyzdvihovat člověka nad ostatní, ale ukázat velikost daru, který Kristus své církvi prostřednictvím kněžství zanechal.

Kněz však není povolán pouze k tomu, aby Eucharistii slavil. Je povolán také k tomu, aby se jeho vlastní život postupně stával eucharistickým. Aby se učil od Krista, který při poslední večeři neřekl pouze „To je mé tělo“, ale také „které se za vás vydává“.

Právě tato slova odhalují nejhlubší smysl kněžské služby. Kněz má být člověkem, který se spolu s Kristem učí vydávat svůj život pro druhé. Nejde jen o velké a mimořádné oběti. Často se jedná o nenápadnou každodenní věrnost: o trpělivost s člověkem, který opakovaně přichází se

stejnými problémy, o ochotu naslouchat, i když je kněz unavený, o návštěvu nemocného, o čas věnovaný zpovědi, o modlitbu za ty, kteří mu byli svěřeni.

Každá taková služba může být pokračováním toho, co kněz slaví u oltáře. Jestliže při mši svaté pronáší Kristova slova „které se za vás vydává“, pak je také sám zván, aby se jeho život stával darem.

To ovšem neznamená, že kněz musí všechno zvládnout sám nebo že nemá právo na odpočinek a lidskou blízkost. I on zůstává člověkem, který potřebuje přátelství, povzbuzení, pochopení a chvíle ticha. Eucharistická láska není bezohledným vyčerpáváním vlastních sil, ale věrným následováním Krista, který sám vyhledával samotu k modlitbě a učil své učedníky odpočívat.

A právě zde se otevírá důležitý úkol pro celé farní společenství. Věřící mají právo očekávat, že jim kněz bude věrně sloužit. Zároveň však mají odpovědnost svého kněze podporovat, modlit se za něho a pomáhat mu, aby mohl svou službu vykonávat s radostí.

Někdy si lidé všimnou kněze především tehdy, když se jim něco nelíbí nebo když nesouhlasí s jeho rozhodnutím. Málokdy si však uvě-

domují, kolik starostí, skryté služby a modliteb jeho život provází.

Proto je tak důležité, aby se věřící za své kněze modlili. Aby neztráceli blízkost Krista a aby se pro ně slavení Eucharistie nikdy nestalo pouhým zvykem. Aby i po mnoha letech přistupovali k oltáři s pokorou a vděčností a nezapomínali, že jejich největším bohatstvím není vykonaná práce, ale sám Kristus, kterého přinášejí lidem.

Eucharistie je také pramenem jednoty celé církve. U jednoho oltáře se setkávají lidé různého věku, povah, zkušeností i názorů. Přicházejí se svými radostmi a bolestmi, se svou vírou i pochybnostmi. A všichni jsou zváni k jednomu stolu Páně. Kněz, který předsedá eucharistickému shromáždění, má být služebníkem této jednoty. Nemá shromažďovat lidi kolem sebe, ale kolem Krista.

Proto dnes prosme za všechny kněze, aby jejich život stále hlouběji vyrůstal z Eucharistie. Aby v ní nacházeli sílu k věrnosti, útěchu v těžkostech a radost ze svého povolání. Aby jejich služba nebyla jen vykonáváním posvátných úkonů, ale skutečným svědectvím Kristovy lásky.

A prosme také za sebe, abychom si vážili daru kněžství a nikdy nepovažovali mši svatou

za něco samozřejmého. Neboť pokaždé, když se shromažďujeme kolem oltáře, dostáváme dar, který převyšuje všechno, co nám může nabídnout tento svět: samotného Krista, který se nám z lásky dává.

Chvíle ticha

Položme si otázku:

Jak prožívám mši svatou? Uvědomuji si, že při každé Eucharistii se setkávám se samotným Kristem, který se za mě vydává? Modlím se za kněze, aby nikdy neztratili úžas nad tajemstvím, které jim bylo svěřeno?

Úmysl třetího dne:

Dnes se modleme za všechny kněze, aby jejich život byl hluboce zakořeněn v Eucharistii. Prosme, aby každou mši svatou slavili s vírou, úctou a láskou, aby v Kristově oběti nacházeli sílu ke své službě a aby jejich vlastní život byl stále více obrazem Kristovy obětující se lásky.

Pamatujme zvláště na kněze, kteří prožívají duchovní vyprahlost, únavu nebo ztrátu radosti ze svého povolání. Ať jim eucharistický Kristus obnoví srdce a naplní je svou blízkostí.

Závěrečná modlitba na str. 65.

Čtvrtý den

JÁHEN – OBRAZ KRISTA SLUŽEBNÍKA

Za jáhny, aby svou službou zjevovali Kristovu lásku a pokoru

Ježíš zavolal své učedníky k sobě a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“ (Mk 10,42–45)

Rozjímání

Když Pán Ježíš mluví se svými učedníky o velikosti a prvenství, obrací jejich dosavadní představy naruby. Ve světě bývá za velikého považován ten, kdo má moc, kdo rozhoduje o druhých a komu ostatní prokazují úctu. Kristus však ukazuje úplně jinou cestu: „Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem.“

Tato slova nejsou jen krásným povzbuzením k pokoře. Jsou samotným základem křesťanského

života. Ježíš totiž nežádá od svých učedníků nic, co by sám nežil. On, Boží Syn, se stal člověkem, přiblížil se slabým a hříšným, dotýkal se nemocných, zastával se opomíjených a nakonec vydal svůj život na kříži. Jeho velikost se neprojevila v tom, že by si nechal sloužit, ale v tom, že se z lásky stal služebníkem všech.

Právě v tomto Kristově postoji nachází svůj nejhlubší smysl jáhenská služba. Slovo jáhen pochází z řeckého výrazu diakonos, který znamená služebník. Jáhen je tedy již svým označením připomínkou toho, že služba patří k samotné podstatě církve. Svým životem a posláním má ukazovat na Krista, který se sklání k člověku a přichází mu na pomoc.

Když otevřeme Skutky apoštolů, setkáváme se s událostí, která je tradičně spojována s počátky jáhenské služby. V prvotní církvi vzniklo napětí, protože některé vdovy byly při každodenním rozdělování pomoci opomíjeny. Apoštolové proto vybídli společenství, aby vybralo sedm mužů dobré pověsti, plných Ducha Svatého a moudrosti, kterým bude tato služba svěřena. Modlili se nad nimi a vložili na ně ruce.

Je pozoruhodné, jaké vlastnosti byly u těchto mužů požadovány. Nešlo pouze o organizační

schopnosti nebo ochotu pomáhat. Měli to být lidé naplnění Duchem Svatým a moudrostí. Již tehdy totiž církev chápala, že služba potřebným není jen lidskou dobročinností. Je projevem víry a konkrétním uskutečňováním Kristovy lásky.

Také dnes má jáhen v církvi své vlastní a nezastupitelné poslání. Svěcení přijímá ke službě. Jáhenství proto není pouze jakýmsi nižším stupněm kněžské služby. Je skutečným stupněm svátosti kněžství, který má svou vlastní důstojnost a poslání. Zvláště v případě trvalých jáhnů se tato služba stává celoživotní cestou následování Krista.

Jáhenské poslání se uskutečňuje především ve třech oblastech: ve službě Božímu slovu, liturgii a lásce.

Jáhen je hlasatelem evangelia. Při mši svaté mu přísluší přednášet evangelium a může také kázat. Jeho úkolem však není pouze předávat slova Písma. Má být člověkem, který podle evangelia sám žije. Lidé by měli z jeho jednání, slov i rozhodování poznávat, že Boží slovo není jen něco, co se čte v kostele, ale pravda, která může proměňovat každodenní život.

Druhou oblastí je liturgická služba. Jáhen přisluhuje biskupovi a knězi při slavení Eucharistie,

může udělovat křest, asistovat při uzavírání manželství, předsedat pohřebním obřadům a vést některé další bohoslužby. Při mši svaté má zvláštní úlohu také při přípravě oltáře a rozdávání svatého přijímání. Všechna tato služba připomíná, že liturgie není lidským představením, ale setkáním s Kristem, kterému máme sloužit s úctou a pokorou.

Třetí oblastí, která je pro jáhenství zvlášť charakteristická, je služba lásky. Jáhen má být pozorný k těm, kteří potřebují pomoc, povzbuzení nebo lidskou blízkost. K nemocným, osamělým, chudým, starým lidem i k těm, kteří se ocitli na okraji společnosti. Jeho služba připomíná celé církvi, že láska k Bohu se musí projevovat také láskou k člověku.

Tyto tři oblasti však nelze od sebe oddělit. Jáhen, který hlásá evangelium, má podle něho také jednat. Ten, kdo slouží u oltáře, má poznávat Krista také v trpících a potřebných. A ten, kdo pomáhá druhým, má svou službu čerpat z modlitby a živého vztahu s Bohem.

Zvláštní podobu má služba trvalého jáhna, který žije v manželství a rodině. Jeho povolání se totiž neuskutečňuje pouze v kostele nebo při farních činnostech. Je spojeno také s každodenním

životem manžela, otce a často i zaměstnance. Právě zde může vydávat důležité svědectví o tom, že služba Bohu není oddělena od běžného života.

Je však třeba připomenout, že jáhenská služba nemá být uskutečňována na úkor manželství a rodiny. Muž, který přijal manželské povolání, zůstává především manželem a otcem. Jeho rodina není překážkou jáhenské služby, ale důležitým místem, kde se učí lásce, trpělivosti, odpovědnosti a obětavosti. Právě tyto zkušenosti mohou jeho službu církvi obohacovat.

Jáhen však není člověkem, od něhož se očekává, že všechno zvládne a bude vždy všem k dispozici. Také on má své lidské hranice, potřebuje odpočinek, čas pro rodinu i prostor pro osobní modlitbu. Jeho služba nemá být měřena množstvím vykonaných úkolů, ale věrností Kristu a láskou, s níž své poslání naplňuje.

V dnešním úryvku evangelia Pán Ježíš říká, že nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil. Tato slova jsou trvalou výzvou nejen pro jáhny, ale pro celou církev. Jáhen je však zvláštním znamením této Kristovy služby. Připomíná nám, že skutečná velikost člověka nespočívá v postavení, které zastává, ale v lásce, kterou dokáže darovat.

Proto dnes prosme za všechny jáhny, aby nikdy neztratili ducha pokorné služby. Aby v nich lidé neviděli především nositele určitého úřadu, ale člověka, který je jim blízko a skrze něhož mohou zakoušet Kristovu dobrotu. Prosme, aby jejich slova byla pravdivá, jejich jednání laskavé a jejich srdce otevřené potřebám druhých.

Modleme se také za ty, kteří se na jáhenské svěcení připravují. Aby dobře pochopili, že přijetím svěcení nezískávají vyšší postavení, ale přijímají nové poslání a odpovědnost. Aby se nebáli sloužit tam, kde jejich pomoc nebude vidět a kde se jim možná nedostane uznání ani poděkování.

A konečně prosme i za sebe. Abychom v jáhnech neviděli pouze pomocníky kněží, ale skutečné služebníky Krista a jeho církve. Abychom jejich službu přijímali s vděčností, podporovali je svou modlitbou a sami se učili žít podle Ježíšových slov: „Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem."

Neboť právě tam, kde člověk s láskou slouží druhému, se stává viditelnou Kristova přítomnost.

Chvíle ticha

Položme si otázku:

Dokážu vnímat službu druhým jako cestu následování Krista? Uvědomuji si, že jáhen je v církvi zvláštním znamením Krista služebníka? Modlím se za jáhny, aby jejich služba vyrůstala z lásky k Bohu a k lidem?

Úmysl čtvrtého dne:

Dnes se modleme za všechny jáhny, aby svou službou věrně následovali Krista, který nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil.

Prosme zvláště za trvalé jáhny, aby dokázali v moudrosti a lásce spojovat své poslání s životem manželství, rodiny a zaměstnání. Pamatujme také na jejich manželky a rodiny, které mají na jejich službě důležitý podíl svou podporou, trpělivostí a modlitbou.

Modleme se za kandidáty jáhenství, aby se na přijetí svěcení připravovali s pokorou, radostí a vědomím odpovědnosti, kterou jim církev svěřuje.

Závěrečná modlitba na str. 65.

ABY BYLI VĚRNÍ AŽ DO KONCE

Za vytrvalost a svatost biskupů, kněží a jáhnů

„Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle mého odchodu je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně, ale všem, kdo s láskou očekávají jeho příchod." (2 Tim 4,6–8)

ROZJÍMÁNÍ

Když apoštol Pavel píše tato slova svému žáku Timotejovi, ohlíží se za životem, který zasvětil Kristu a hlásání evangelia. Jeho cesta nebyla snadná. Zakusil pronásledování, vězení, nepochopení i odmítnutí. Mnohokrát musel začínat znovu a často neviděl výsledky svého úsilí. Přesto může na konci života vyslovit slova naplněná pokojem: „Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval."

Pavel neříká, že se mu všechno podařilo. Nechlubí se počtem lidí, které přivedl ke Kristu, ani množstvím založených křesťanských obcí. Za nej-

větší hodnotu svého života považuje něco jiného: že navzdory všem obtížím zůstal věrný Kristu. Právě tato věrnost je jedním z nejkrásnějších plodů duchovního povolání.

Když mladý muž přijímá kněžské svěcení, stojí na počátku nové životní cesty. Jeho srdce bývá naplněno radostí, vděčností a touhou sloužit Bohu. Podobně také muž, který přijímá jáhenské svěcení, prožívá hluboký okamžik, v němž se jeho dosavadní život novým způsobem otevírá službě církvi. Oba přijímají veliký dar, ale také závazek, který má trvat po celý život.

Den svěcení je však pouze začátkem. Skutečná věrnost se neprokazuje jen slavnostním slibem před biskupem a shromážděným Božím lidem. Prokazuje se především v každodenním životě, v obyčejných dnech, kdy člověk musí znovu a znovu potvrzovat své rozhodnutí následovat Krista.

Na počátku duchovní služby může být mnoho nadšení. Kněz se těší na první mši svatou, na službu ve farnosti, na setkávání s lidmi a na všechno dobro, které bude moci vykonat. Jáhen se těší na hlásání evangelia, liturgickou službu a pomoc potřebným. Postupem času však přichází také únava, starosti, nepochopení a někdy

i zklamání. Člověk poznává, že ne všechno se daří podle jeho představ a že ani upřímná snaha není vždy přijata s vděčností.

Právě tehdy se ukazuje, co znamená skutečná věrnost. Není to pouze schopnost vydržet v obtížích. Je to především rozhodnutí zůstávat s Kristem i tehdy, když cesta není snadná a když se vytrácí počáteční nadšení. Věrnost není založena jen na lidské vytrvalosti, ale na důvěře v Boha, který člověka povolal a nepřestává ho provázet svou milostí.

Písmo svaté nám ukazuje, že ani apoštolové nebyli uchráněni slabostí a selhání. Apoštol Petr sliboval Ježíšovi, že s ním půjde i na smrt. Když však přišla hodina zkoušky, třikrát ho zapřel. Zdálo by se, že tím jeho povolání skončilo. Vzkříšený Kristus však Petra neodmítl. Na břehu Genezaretského jezera se ho třikrát zeptal: „Miluješ mě?“ A když Petr vyznal svou lásku, Ježíš mu znovu svěřil své ovce.

Tato událost nám připomíná důležitou pravdu: svatost neznamená, že člověk nikdy nepadne. Znamená, že se stále znovu obrací ke Kristu a dovoluje mu, aby ho pozvedal. Petr se nestal velikým apoštolem proto, že by nikdy nepoznal vlastní slabost, ale proto, že se naučil více důvěřovat Božímu milosrdenství než vlastním silám.

Také kněží a jáhni zůstávají lidmi, kteří potřebují Boží odpuštění. Přijetím svěcení neztrácejí své lidské slabosti ani nejsou uchráněni pokušení. Dostávají však zvláštní milost, aby mohli věrně naplňovat svěřené poslání. Tuto milost potřebují po celý život rozvíjet modlitbou, přijímáním svátostí, obrácením srdce a každodenní snahou následovat Krista.

Někdy máme sklon představovat si svatého kněze jako člověka, který nikdy nepochybuje, nikdy se neunaví a vždy ví, co má udělat. Taková představa však neodpovídá skutečnosti. Svatost kněze se často projevuje mnohem nenápadněji: v jeho věrnosti modlitbě, v trpělivosti s lidmi, v ochotě odpouštět, v pokorném přijetí vlastních omezení a v každodenním návratu ke Kristu.

Podobně je tomu také u jáhnů. Jejich svatost se neuskutečňuje pouze při liturgické službě nebo při hlásání evangelia. Projevuje se také v rodině, v zaměstnání, v mezilidských vztazích a ve způsobu, jakým přijímají každodenní povinnosti. Zvláště ženatý trvalý jáhen je povolán vydávat svědectví o tom, že věrnost Bohu a věrnost manželskému slibu patří k sobě a vzájemně se podporují.

Když mluvíme o věrnosti, neměli bychom zapomínat ani na biskupy, kněze a jáhny, kteří

již zestárli. Někteří prožili desítky let ve službě církvi. Slavili nespočet bohoslužeb, doprovázeli lidi v radostech i bolestech, vyučovali děti, navštěvovali nemocné a přinášeli útěchu umírajícím. Dnes možná jejich síly ubývají a nemohou vykonávat všechno, na co byli zvyklí.

Jejich povolání však neztrácí hodnotu. Kněz zůstává knězem i tehdy, když již nemůže pravidelně sloužit ve farnosti. Jáhen zůstává jáhnem i tehdy, když mu nemoc nebo stáří nedovolují vykonávat veřejnou službu. Jejich modlitba, trpělivost a odevzdanost Bohu mohou být velikým duchovním darem pro celou církev.

Právě zde si můžeme uvědomit, že velikost duchovního povolání nespočívá především v množství vykonané práce. Člověk může během života uskutečnit mnoho dobrých věcí, ale nakonec před Bohem nebude rozhodující pouze to, co dokázal. Důležité bude, s jakou láskou a věrností své poslání naplňoval.

Proto je třeba modlit se za vytrvalost biskupů, kněží a jáhnů. Nestačí prosit pouze za nové duchovní povolání. Je stejně důležité prosit, aby ti, kteří již na Boží volání odpověděli, dokázali ve svém povolání vytrvat až do konce.

Každý biskup, kněz a jáhen potřebuje vědět, že za ním stojí společenství věřících, které ho

provází modlitbou. Ne proto, že by měl být zbaven odpovědnosti za svůj život a jednání, ale proto, že nikdo nemůže cestu svatosti projít pouze vlastními silami. Všichni potřebujeme Boží milost a vzájemnou pomoc.

Někdy může být pro kněze velkým povzbuzením obyčejné slovo vděčnosti. Jindy mu pomůže pochopení, když prochází obtížným obdobím. A vždy mu může pomáhat modlitba těch, kterým slouží. Možná právě díky této skryté modlitbě najde sílu znovu vstát, překonat malomyslnost a pokračovat ve svém poslání.

Apoštol Pavel na konci svého života nehledí především na vlastní úspěchy. Hledí na Krista, kterému zasvětil svůj život. Ví, že jeho námaha nebyla marná, protože zůstával věrný tomu, který ho povolal.

Kéž mohou jednou podobná slova vyslovit také všichni naši biskupové, kněží a jáhni. Až se jejich pozemská služba naplní, ať mohou s pokojem říci: „Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval."

A kéž také naše modlitby přispějí k tomu, aby na své cestě nikdy nezůstali sami.

Chvíle ticha

Položme si otázku:

Uvědomuji si, že biskupové, kněží a jáhni potřebují naši modlitbu po celý život, nejen na počátku svého povolání? Dokážu mít pochopení pro jejich lidské slabosti a zároveň je povzbuzovat k věrnosti Kristu? Pamatuji ve svých modlitbách také na staré, nemocné a osamělé duchovní?

Úmysl pátého dne:

Dnes se modleme za vytrvalost a svatost všech biskupů, kněží a jáhnů. Prosme, aby zůstali věrní svému povolání v radostech i těžkostech, aby neztráceli důvěru v Boží milost a aby jejich život stále více odrážel Kristovu lásku.

Pamatujme zvláště na pastýře, kteří procházejí obdobím pochybností, duchovní únavy nebo zklamání. Prosme také za staré a nemocné duchovní, aby zakoušeli Boží blízkost, lidskou vděčnost a pokoj srdce.

Závěrečná modlitba na str. 65.

Šestý den

ŽEŇ JE HOJNÁ, ALE DĚLNÍKŮ MÁLO

Za nová kněžská a duchovní povolání

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagogách, hlásal radostnou zvěst o Božím království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Mt 9,35–38)

Rozjímání

Úryvek svatého evangelia nám dnes představuje Pána Ježíše, který prochází městy a vesnicemi, hlásá Boží království, uzdravuje nemocné a setkává se s lidmi nejrůznějších osudů. Vidí jejich radosti, ale také bolesti, starosti a nejistoty. Všímá si těch, kteří ztratili naději, kteří hledají smysl života nebo nevědí, kudy dál. A evangelista Matouš poznamenává, že když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře.

Tato slova nám odhalují Kristovo Srdce. Pán Ježíš se na lidi nedívá jako na množství, které je

třeba řídit nebo organizovat. Vidí každého člověka s jeho osobním příběhem, s jeho bolestí a touhou po lásce. Jeho soucit není pouhým pocitem. Proměňuje se v konkrétní jednání. Kristus přichází, aby člověka hledal, pozvedal a přiváděl k Otci.

Právě z tohoto soucitu vyrůstá také jeho výzva: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň."

Je pozoruhodné, že Pán Ježíš nejprve nevyzývá své učedníky, aby začali hledat vhodné kandidáty, připravovali plány nebo vytvářeli nové způsoby organizace. Především jim říká, aby se modlili. Duchovní povolání totiž není pouze výsledkem lidského úsilí. Je darem Božím, který se rodí v tajemném setkání Boží milosti a svobodné lidské odpovědi.

Církev potřebuje biskupy, kněze, jáhny, řeholníky a řeholnice i další muže a ženy, kteří zasvětí svůj život Bohu. Potřebuje ty, kteří budou hlásat evangelium, slavit svátosti, doprovázet věřící, sloužit potřebným a vydávat svědectví o Boží lásce. Každé povolání má v církvi své vlastní místo a poslání. Někteří jsou povoláni ke kněžské službě, jiní k zasvěcenému životu v řeholním společenství, další k životu modlitby a oběti ve skrytosti kláštera. Všichni však mají

společný cíl: následovat Krista a svým životem ukazovat cestu k Bohu.

Když dnes slyšíme, že je málo duchovních povolání, můžeme snadno propadnout obavám. Vidíme stárnoucí kněze, ubývající počet bohoslovců, řeholní společenství, která se zmenšují, i farnosti, které musí být spravovány společně. Někdy se zdá, že úkolů přibývá, zatímco těch, kteří je mají vykonávat, je stále méně.

Kristova slova však nejsou důvodem k malomyslnosti. Jsou pozváním k důvěře. Pán Ježíš neříká, že máme zoufat nad nedostatkem dělníků. Říká, abychom prosili Pána žně. Připomíná nám tím, že církev patří Bohu a že on sám nepřestává pečovat o svůj lid.

Možná si někdy klademe otázku, proč dnes Bůh nepovolává tolik kněží, řeholníků a řeholnic jako v minulosti. Ale můžeme se ptát také jinak: Nevolá snad Bůh i dnes, jen jeho hlas obtížněji proniká do lidských srdcí? Nejsou někdy mladí lidé natolik zaměstnáni vlastními plány, očekáváním okolí a množstvím podnětů, že nemají prostor k tichému naslouchání?

Boží povolání často nepřichází jako mimořádná událost. Může se probouzet nenápadně, při modlitbě, při mši svaté, při setkání s dobrým knězem, řeholní sestrou nebo při službě druhým. Mladý člověk může postupně objevovat, že

ho přitahuje život zasvěcený Bohu, že touží hlásat evangelium, přivádět druhé ke Kristu nebo svůj život naplnit modlitbou a službou. Zpočátku možná ani nedokáže tuto touhu pojmenovat. Potřebuje čas, modlitbu a někoho, kdo mu pomůže rozpoznat, odkud toto pozvání přichází.

Právě zde mají velikou odpovědnost rodiny a farnosti. Duchovní povolání nevyrůstají ve vzduchoprázdnu. Často se rodí tam, kde je víra přirozenou součástí života, kde se lidé společně modlí, kde se s úctou mluví o kněžství a zasvěceném životě a kde mladí lidé vidí, že služba Bohu může být zdrojem opravdové radosti.

Rodina je prvním místem, kde se člověk učí naslouchat Bohu. Rodiče nemusí své děti ke kněžství nebo zasvěcenému životu přesvědčovat. Mohou jim však pomáhat, aby se nebály hledat Boží vůli. Mohou je učit modlitbě, vést k životu ze svátostí a ukazovat jim, že nejdůležitější není dosáhnout úspěchu podle měřítek světa, ale objevit cestu, na kterou je Bůh volá.

Velmi důležitý je také příklad samotných kněží a zasvěcených osob. Mladý člověk si často nevytváří představu o duchovním povolání podle knih nebo přednášek, ale podle konkrétních lidí, které zná. Vidí kněze, který s radostí slaví mši svatou, ochotně naslouchá druhým a dokáže být

blízko lidem. Vidí řeholní sestru, která s láskou pečuje o nemocné, nebo řeholníka, jehož život je naplněn modlitbou a službou. Takové svědectví může být silnějším pozváním než mnoho slov.

Naopak tam, kde se o kněžství a zasvěceném životě mluví pouze jako o břemenu, kde převládá nespokojenost a kde mladí lidé slyší především kritiku církve a jejích služebníků, může být obtížnější rozpoznat krásu duchovního povolání. To neznamená, že bychom měli přehlížet problémy nebo mlčet o lidských selháních. Znamená to však, že máme umět vedle slabostí vidět také dobro, které Bůh skrze své služebníky koná.

Povolání ke kněžství není útěkem před světem ani hledáním pohodlného života. Je rozhodnutím darovat svůj život Kristu a jeho církvi. Kněz je povolán být lidem nablízku v jejich radostech i bolestech. Má hlásat Boží slovo, slavit Eucharistii, odpouštět hříchy ve svátosti smíření a doprovázet člověka na cestě víry. Jeho život může být naplněn velikou radostí, ale také obětí a odpovědností.

Stejně tak zasvěcený život není odmítnutím světa, ale zvláštním způsobem následování Krista. Řeholníci a řeholnice svým životem podle evangelních rad čistoty, chudoby a poslušnosti připomínají, že největším bohatstvím člověka je Bůh. Někteří se věnují výchově a vzdělávání, jiní péči

o nemocné, pomoci chudým nebo misijní službě. Další žijí v kontemplativních klášterech, kde jejich hlavním posláním je modlitba a skrytá oběť za církev a celý svět. I když jejich služba nemusí být viditelná, má v životě církve nezastupitelné místo.

Neměli bychom zapomínat ani na ty, kteří již povolání rozpoznali a připravují se na jeho přijetí. Bohoslovci, novicové a novicky i další kandidáti zasvěceného života potřebují naši modlitbu. Doba přípravy není pouze obdobím studia a získávání potřebných znalostí. Je především časem duchovního zrání, poznávání sebe sama a prohlubování vztahu s Kristem. Člověk se učí, že jeho život nebude patřit pouze jemu, ale že jej má darovat Bohu a lidem.

Možná si někdo řekne, že jeho modlitba za duchovní povolání nemůže mnoho změnit. Vždyť rozhodnutí stát se knězem, řeholníkem nebo řeholnicí závisí na konkrétním člověku. Ale právě modlitba může být neviditelnou pomocí, která mu dodá odvahu. Může vyprošovat světlo v pochybnostech, pokoj při rozhodování a sílu překonat překážky.

Nemusíme vědět, koho Bůh právě volá. Nemusíme znát jeho jméno ani jeho životní příběh. Stačí, když s důvěrou prosíme Pána žně, aby jeho hlas nezůstal bez odpovědi.

A přece naše modlitba nemá zůstat oddělena od života. Kdo se modlí za nová duchovní povolání, měl by také vytvářet prostředí, v němž mohou vyrůstat. Prostředí víry, důvěry, radosti a vzájemné podpory. Farnost, která se modlí za povolání, má být také místem, kde mladý člověk může o svém hledání otevřeně mluvit a kde nalezne povzbuzení, nikoli posměch nebo nepochopení.

Dnešní úryvek evangelia nás tedy vede k dvojí odpovědnosti. Především máme prosit Boha, aby své církvi dával nové kněze, jáhny a zasvěcené osoby. Zároveň však máme svým životem pomáhat tomu, aby ti, které Pán volá, dokázali jeho pozvání rozpoznat a přijmout.

Když se modlíme za nová duchovní povolání, neprosíme pouze o to, aby bylo v budoucnu dost kněží pro naše farnosti nebo dost členů řeholních společenství. Prosíme o muže a ženy, kteří budou mít Kristovo Srdce, kteří budou milovat Boha i lidi a kteří budou ochotni zasvětit svůj život službě evangelia.

Neboť církev nepotřebuje pouze dělníky, kteří budou vykonávat mnoho úkolů. Potřebuje především služebníky, kteří budou pokračovat v Kristově díle a přinášet lidem jeho lásku.

A proto dnes s důvěrou opakujme Ježíšova slova: „Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“

Chvíle ticha

Položme si otázku:

Modlím se pravidelně za nová kněžská a duchovní povolání? Dokážu svým postojem a slovy ukazovat druhým krásu života zasvěceného Bohu? Kdyby někdo z mé rodiny nebo z mého okolí pocítil povolání ke kněžství nebo řeholnímu životu, dokázal bych ho povzbudit a podpořit?

Úmysl šestého dne:

Dnes se modleme za nová kněžská a duchovní povolání. Prosme Pána, aby otevíral srdce těch, které volá ke kněžství, jáhenství a zasvěcenému životu, a dával jim odvahu velkoryse odpovědět.

Pamatujme zvláště na mladé muže a ženy, kteří hledají své životní poslání, na bohoslovce, novice a novicky, kandidáty jáhenství i na jejich rodiny. Prosme také za naše farnosti, aby byly živým společenstvím víry, v němž mohou nová duchovní povolání vyrůstat a dozrávat.

Závěrečná modlitba na str. 65.

SÍLA BOŽÍ V LIDSKÉ SLABOSTI

Za biskupy, kněze a jáhny procházející těžkostmi, únavou a osamělostí

Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám. Ze všech stran se na nás valí trápení, ale nesoužíme se. Býváme bezradní, ale ne zoufalí. Býváme pronásledováni, ale ne opuštěni. Býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni. Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle. (2 Kor 4,7–10)

Rozjímání

Apoštol Pavel nám dnes předkládá obraz, který je prostý, a přece v sobě ukrývá velikou hloubku: „Poklad víry máme v nádobě hliněné.“ Hliněná nádoba byla v jeho době obyčejným předmětem každodenní potřeby. Nebyla příliš pevná, snadno se poškodila a mohla se rozbít. Přesto v ní člověk mohl uchovávat něco velmi vzácného. Hodnota pokladu nezávisela na pevnosti nádoby, ale na tom, co v sobě ukrývala. Podobně je tomu s člověkem, kterému Bůh svěřil dar víry a poslání hlásat evangelium. Hodnota

tohoto daru nezávisí na lidské dokonalosti, ale na Bohu, od něhož pochází.

Právě tímto obrazem apoštol Pavel vysvětluje tajemství své služby. Sám dobře znal únavu, pronásledování i chvíle, kdy se zdálo, že jeho apoštolská práce nepřináší očekávané ovoce. Přesto neztrácel důvěru, protože věděl, že jeho poslání nestojí pouze na lidských schopnostech. „To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám." Tato slova jsou důležitým připomenutím, že skutečným původcem dobra v církvi je Kristus. Člověk může zasévat, pečovat a namáhat se, ale růst dává Bůh.

Podobnou zkušenost mohou prožívat také biskupové, kněží a jáhni. Biskup někdy musí učinit rozhodnutí, jehož důsledky nemůže předvídat. Kněz se může po letech služby ptát, zda jeho práce skutečně přináší duchovní ovoce. Jáhen může zakoušet napětí mezi službou církvi, zaměstnáním a rodinnými povinnostmi. V takových chvílích zaznívají Pavlova slova: „Býváme bezradní, ale ne zoufalí." Víra totiž neznamená, že člověk vždy zná správnou odpověď nebo že se mu všechno podaří. Znamená důvěru, že Bůh zůstává přítomen i tam, kde naše možnosti končí.

Jednou z nejtěžších zkoušek duchovního povolání může být zkušenost, že člověk přestává

vidět smysl své námahy. Dlouhá léta slouží, modlí se, připravuje kázání, doprovází lidi, a přesto se někdy zdá, že se život farnosti příliš nemění. Někteří lidé odcházejí, jiní zůstávají lhostejní a dobré úmysly narážejí na překážky. Člověk si pak může položit otázku: Má to všechno smysl? Právě tehdy je třeba připomenout, že Boží působení nelze měřit pouze viditelnými výsledky. Mnohé dobro dozrává skrytě, někdy až po mnoha letech. To, co se lidským očím jeví jako neúspěch, nemusí být neúspěchem v Božích očích.

Písmo svaté nám tuto pravdu ukazuje také na příběhu proroka Eliáše. Po velikém zápase za pravou víru se Eliáš ocitl na pokraji svých sil. Uprchl na poušť, usedl pod kručinku a přál si zemřít. Zdálo se mu, že jeho úsilí bylo marné a že už nemá sílu pokračovat. Bůh ho však nepokáral za jeho vyčerpání. Poslal k němu anděla, který mu přinesl pokrm a umožnil mu odpočinout si. Teprve potom se Eliáš vydal na další cestu. Na hoře Chorebu se s ním Hospodin setkal v tichém, jemném vánku. Prorok tak poznal, že Boží blízkost se nemusí projevovat jen velikými skutky, ale také v tichu, v němž člověk znovu nachází sílu pokračovat.

Eliášův příběh nám připomíná, že také duchovní služba má své hranice. Biskup, kněz ani

jáhen nemůže všechno vykonat vlastními silami. Někdy je třeba přijmout, že některé věci zůstanou nedokončené, že ne všechny problémy se podaří vyřešit a že ne každý dobrý úmysl přinese očekávaný výsledek. Takové poznání nemusí vést k rezignaci. Naopak může člověka osvobodit od představy, že všechno závisí pouze na něm. Církev je především Kristovým dílem a její budoucnost spočívá v jeho rukou.

V životě duchovního pastýře mohou přijít také období, kdy se vytratí počáteční nadšení a služba se stane obtížnou. Někdy se přidá nemoc, stáří, nepochopení nebo pocit osamělosti. Právě tehdy se ukazuje, zda člověk staví své povolání na vlastních úspěších, nebo na vztahu ke Kristu. Hodnota kněžského či jáhenského života se totiž neměří pouze množstvím vykonané práce. Také nemocný biskup, starý kněz nebo jáhen, který už nemůže sloužit jako dříve, může svou modlitbou a věrností přinášet církvi veliké duchovní dobro.

Apoštol Pavel však pokračuje ještě hlouběji. Připomíná, že ve svém životě nese Ježíšovo umírání, aby se na něm mohl projevit také Ježíšův život. Tím odhaluje podstatu křesťanské služby. Následovat Krista neznamená pouze pracovat pro jeho církev, ale také přijímat účast na jeho kříži. Některé těžkosti nelze snadno odstranit a

některé otázky zůstávají dlouho bez odpovědi. Přesto mohou být i tyto chvíle místem hlubokého spojení s Kristem, který svou smrtí otevřel cestu k novému životu.

Je zde ještě jedna důležitá skutečnost. Když člověk prochází obtížným obdobím, může mít pocit, že jeho slabost je překážkou Božího působení. Apoštol Pavel nás však učí jinému pohledu. Právě vědomí vlastní křehkosti může člověka přivést k hlubší pokoře a důvěře. Dokud se spoléhá pouze na sebe, snadno zapomíná, odkud pochází skutečná síla jeho poslání. Když však pozná hranice vlastních možností, může se znovu otevřít Boží milosti. Neznamená to, že by měl utrpení vyhledávat nebo v něm setrvávat bez pomoci. Znamená to, že ani bolestné zkušenosti nemusí být zbytečné, pokud je dokáže spojit s Kristem.

Sedmý den naší novény nás proto vede k modlitbě za všechny biskupy, kněze a jáhny, kteří právě procházejí obtížným obdobím. Prosme, aby v únavě neztratili naději, v bezradnosti důvěru a v osamělosti vědomí Boží blízkosti. Ať stále znovu nacházejí sílu v Kristu, který je povolal ke své službě a který je neopouští ani ve chvílích slabosti a nejistoty. Ať nezapomínají, že jejich poslání není založeno pouze na lidských schopnostech, ale především na Boží milosti, která je pro-

vází a posiluje. Neboť právě tam, kde lidské síly nestačí, se může nejzřetelněji projevit velikost Boží moci.

Chvíle ticha

Položme si otázku:

Uvědomuji si, že také biskupové, kněží a jáhni prožívají únavu, starosti a osamělost? Dokážu jim projevit pochopení a vděčnost? Modlím se za ně i tehdy, když nevím, jaké těžkosti právě nesou?

Úmysl sedmého dne:

Dnes se modleme za biskupy, kněze a jáhny, kteří procházejí obdobím únavy, nepochopení, osamělosti nebo duchovní vyprahlosti. Prosme, aby jim Kristus daroval pokoj srdce, obnovil jejich síly a poslal jim lidi, kteří je povzbudí a budou jim oporou.

Pamatujme zvláště na biskupy, kteří nesou tíhu odpovědnosti za své diecéze, na kněze sloužící v náročných podmínkách, na jáhny spojující svou službu s rodinnými a pracovními povinnostmi, na staré a nemocné duchovní i na ty, kteří prožívají krizi svého povolání. Ať v každé situaci zakoušejí, že je Bůh neopouští a že jejich život i služba mají v jeho očích velikou cenu.

Závěrečná modlitba na str. 65.

MARIA, KRÁLOVNA KNĚŽÍ

Za mateřskou ochranu Panny Marie
nad biskupy, kněžími a jáhny
a za jejich věrnost Kristu

U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: »Ženo, to je tvůj syn.« Potom řekl učedníkovi: »To je tvá matka.« A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. (Jn 19,25-27)

Rozjímání

Na Kalvárii se odehrává jedna z nejdojemnějších událostí evangelia. Ježíš umírá na kříži. Většina těch, kteří ho dříve následovali, se rozutekla. Pod křížem však stojí jeho matka Maria a učedník, kterého Ježíš miloval. Evangelista Jan nepopisuje Mariina slova ani její nářek. Zaznamenává pouze její přítomnost. Maria stojí pod křížem svého Syna. Nemůže změnit to, co se děje, nemůže ho uchránit před utrpením, ale zůstává s ním až do konce.

Právě v této chvíli zaznívají Ježíšova slova, jimiž svěřuje svou matku milovanému učedníkovi a učedníka své matce. Církev v této události rozpoznává hlubší význam. Maria se stává duchovní matkou Kristových učedníků, matkou celé církve. Její mateřství se tak neomezuje pouze na pozemský život Ježíše, ale pokračuje v tajemství jeho vykupitelského díla. Pod křížem začíná nový vztah, v němž Maria přijímá za své děti všechny, kdo patří Kristu.

Pannu Marii však vzýváme také jako Královnu kněží. Tento titul vyrůstá z jejího jedinečného vztahu ke Kristu, nejvyššímu a věčnému Veleknězi. Maria je Matkou toho, který svou obětí na kříži přinesl světu vykoupení a který ve své církvi nepřestává působit skrze službu těch, které povolal. Její královská důstojnost nespočívá v pozemské moci, ale v dokonalém spojení s Kristem a v účasti na jeho díle spásy. Její přímluva proto provází také biskupy, kněze a jáhny, kteří byli povoláni, aby svým životem a službou zpřítomňovali Kristovu lásku mezi lidmi.

Maria byla s Ježíšem spojena od počátku jeho pozemského života. V Nazaretě přijala Boží poselství a dala souhlas k tomu, aby se Boží Syn stal člověkem. V Betlémě ho přivedla na svět a

pečovala o něho. V chrámě naslouchala Simeonovým slovům, že její vlastní duší pronikne meč. V Káně Galilejské upozornila Ježíše na nouzi svatebčanů a služebníkům řekla, aby udělali všechno, co jim Ježíš přikáže. A nakonec stála pod jeho křížem. Celý její život byl spojen s Kristem a s postupným poznáváním tajemství jeho poslání.

Právě proto je Maria jedinečným vzorem pro každého, kdo byl povolán ke službě v církvi. Ne proto, že by sama vykonávala kněžskou nebo jáhenskou službu, ale proto, že její život byl zcela zaměřen na Krista. Maria nikdy nestavěla do středu sebe samu. Její poslání spočívalo v tom, že přivedla na svět Spasitele a pomáhala druhým, aby ho poznali a přijali. Také biskup, kněz a jáhen jsou povoláni k tomu, aby neukazovali především na sebe, ale na Krista, kterému slouží.

Zvláštní světlo na Mariin vztah ke kněžské službě vrhá Eucharistie. Maria dala Božímu Synu lidské tělo, které za nás obětoval na kříži a které nám dává za pokrm ve svátosti oltářní. Když kněz slaví mši svatou, zpřítomňuje se svátostným způsobem Kristova jediná oběť. Maria byla této oběti přítomna na Kalvárii a ve víře se s ní spojila. Proto může kněz v Panně Marii nacházet

zvláštní průvodkyni při slavení Eucharistie. Ona ho učí hledět na Kristovu oběť nejen jako na posvátný obřad, ale jako na tajemství lásky, které má postupně pronikat celý jeho život.

Maria je však vzorem také v naslouchání Božímu slovu. Evangelista Lukáš dvakrát připomíná, že uchovávala události Ježíšova života ve svém srdci a rozvažovala o nich. Ne všemu okamžitě rozuměla. Přesto se k těmto událostem vracela a snažila se v nich poznávat Boží vůli. Také duchovní pastýř potřebuje nejen Boží slovo hlásat, ale především je sám přijímat. Kázání, katecheze a duchovní vedení nemohou vyrůstat pouze ze studia a přípravy. Mají se rodit také z osobního setkávání s Bohem, z modlitby a rozjímání nad Písmem svatým.

V této souvislosti je krásná událost z Kány Galilejské. Maria si všimla, že svatebčanům dochází víno. Nikdo ji o pomoc nežádal, přesto rozpoznala jejich potřebu. Nezačala sama organizovat řešení, ale obrátila se na Ježíše. A potom služebníky odkázala na jeho slovo. V těchto několika větách se skrývá důležité poučení pro duchovní službu. Maria učí všímat si skutečných potřeb lidí, přinášet je Kristu v modlitbě a důvěřovat jeho působení. Její slova z Kány jsou vlastně

stručným vyjádřením celého jejího duchovního odkazu: člověk má naslouchat Kristu a uskutečňovat jeho vůli.

Tento mariánský postoj se může zvláštním způsobem projevit také v jáhenské službě. Jáhen je povolán ke službě Božímu slovu, liturgii a lásce. Maria v Káně rozpoznává nouzi druhých a přivádí je ke Kristu. Podobně má jáhen pomáhat církvi, aby nezůstávala uzavřena sama do sebe, ale všímala si potřebných, opuštěných a těch, kteří čekají na konkrétní projev křesťanské lásky. Mariina pozornost k druhým není pouhou lidskou laskavostí. Vyrůstá z jejího hlubokého spojení s Bohem.

Ještě jeden okamžik Mariina života je pro duchovní službu velmi důležitý. Po Ježíšově nanebevstoupení ji nacházíme ve večeřadle společně s apoštoly. Církev se připravuje na seslání Ducha Svatého a Maria je přítomna uprostřed modlícího se společenství. Ta, která při zvěstování přijala působení Ducha Svatého, nyní spolu s apoštoly očekává jeho příchod. Maria tak stojí nejen u počátku Kristova pozemského života, ale také u počátku veřejného poslání církve.

Pro biskupy, kněze a jáhny je tato událost připomínkou, že jejich služba musí vyrůstat z mod-

litby a otevřenosti Duchu Svatému. Apoštolové nezačali své poslání pouze na základě vlastního rozhodnutí nebo organizačních schopností. Nejprve setrvávali na modlitbách a očekávali dar, který jim Kristus slíbil. Maria byla uprostřed nich jako ta, která již dobře znala cestu důvěry a odevzdanosti Bohu.

Když tedy Pannu Marii vzýváme jako Královnu kněží, vyznáváme tím především její zvláštní blízkost ke Kristu, věčnému Veleknězi. Maria nikdy nezastupuje svého Syna ani nezaujímá jeho místo. Naopak, celým svým životem nás k němu přivádí. Také biskupům, kněžím a jáhnům připomíná, že jejich služba má jediný cíl: aby lidé poznávali Krista a nacházeli v něm spásu. Pod její mateřskou ochranou se mohou učit stále dokonaleji spojovat svou službu s Kristovou obětí a svou vůli s vůlí Boží.

Dnešní den novény nás proto zve, abychom všechny biskupy, kněze a jáhny svěřili mateřské ochraně Panny Marie. Prosme, aby je učila naslouchat Božímu slovu, rozpoznávat potřeby svěřených lidí a zachovávat živé spojení s Kristem. Ať je provází při slavení liturgie, při hlásání evangelia i v každodenní službě. Ať se pod jejím vedením stále více podobají jejímu Synu, který

nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život za mnohé.

Chvíle ticha

Položme si otázku:

Jaké místo má Panna Maria v mém duchovním životě? Učím se od ní naslouchat Božímu slovu a uchovávat je ve svém srdci? Dokážu druhé přivádět ke Kristu, aniž bych stavěl do středu sebe?

Úmysl osmého dne:

Dnes svěřujeme Panně Marii všechny biskupy, kněze a jáhny. Prosme, aby je svou mateřskou přímluvou provázela v jejich službě a pomáhala jim stále hlouběji poznávat Krista. Ať je učí pozorně naslouchat Božímu slovu, s láskou slavit svatá tajemství a rozpoznávat potřeby lidí, kteří jim byli svěřeni.

Zvláště prosme za ty, kteří se připravují na přijetí svěcení. Ať se od Panny Marie učí ochotně přijímat Boží vůli a svůj budoucí život velkoryse darovat službě Kristu a jeho církvi.

Závěrečná modlitba na str. 65.

Devátý den

AŤ VE VŠEM OSLAVUJÍ BOHA

Za nové vylití Ducha Svatého
na biskupy, kněze, jáhny
a všechny, které Pán povolává ke své službě

Navzájem si pomáhejte podle míry Božích darů jako dobří správcové rozmanité Boží milosti. Kdo má dar řeči, ať si je vědom, že přednáší slovo Boží. Kdo slouží, ať si je vědom, že pověření k tomu přijal od Boha, aby tak byl ve všem oslavován Bůh skrze Ježíše Krista. Jemu patří sláva a vláda na věčné časy. Amen. (1 Petr 4,10–11)

Rozjímání

Na závěr naší novény naslouchám slovům apoštola Petra, který připomíná, že každý člověk dostal od Boha určitý dar a je povolán, aby jej používal ke službě druhým. Apoštol přitom zdůrazňuje, že nejsme vlastníky těchto darů, ale jejich správci. To je velmi důležitá myšlenka. Správce totiž nenakládá s tím, co mu bylo svěřeno, podle vlastní libovůle. Ví, že přijatý dar má svůj účel a že za jeho používání nese odpovědnost. Bůh obdarovává člověka nikoli proto, aby se mohl

vyvyšovat nad ostatní, ale aby skrze něho mohl působit ve prospěch celého společenství.

Tato slova mají zvláštní význam pro biskupy, kněze a jáhny. Svěcení jim svěřuje poslání, které si člověk nemůže dát sám. Biskup přijímá plnost svátosti kněžství a odpovědnost za vedení Božího lidu. Kněz se stává spolupracovníkem biskupa při hlásání evangelia, slavení svátostí a pastýřské péči. Jáhen je svěcen ke službě Božímu slovu, liturgii a křesťanské lásce. Každý z nich přijímá jiný podíl na službě církve, ale všichni jsou povoláni k jedinému cíli: aby skrze jejich poslání lidé poznávali Krista a přibližovali se k Bohu.

Apoštol Petr však nepíše pouze těm, kdo zastávají v církvi nějaký úřad. Obrací se ke všem pokřtěným. Připomíná tím, že život církve není dílem několika vyvolených jednotlivců, ale celého Božího lidu. Duch Svatý rozdává své dary rozmanitým způsobem. Někomu svěřuje schopnost vyučovat, jinému dar povzbuzení, dalšímu schopnost organizovat, pečovat o nemocné nebo pomáhat potřebným. Všechny tyto dary mají své místo. Jejich rozmanitost není překážkou jednoty, ale jejím bohatstvím.

Právě zde můžeme objevit jednu z důležitých podob působení Ducha Svatého v církvi. On

nejen povolává jednotlivé lidi, ale také jejich dary spojuje v jeden celek. Apoštolové měli rozdílné povahy, zkušenosti i schopnosti. Přesto je Duch Svatý sjednotil v poslání, které jim svěřil Kristus. Po seslání Ducha Svatého nezačali všichni vykonávat stejnou činnost. Každý měl své místo, ale všichni hlásali jedno evangelium. Jednota církve tedy neznamená, že všichni musí být stejní. Znamená, že rozmanité dary slouží jednomu Pánu.

Také dnes potřebuje církev tuto jednotu. Biskup nemůže naplnit své poslání bez spolupráce kněží, jáhnů a věřících. Kněz potřebuje ve farnosti lidi, kteří přijímají odpovědnost za různé oblasti jejího života. Jáhen svou službou propojuje liturgické shromáždění s konkrétními potřebami lidí. A věřící laici uskutečňují své křesťanské poslání v rodinách, zaměstnání i ve společnosti. Jestliže každý přijímá svůj úkol jako dar a službu, stává se církev živým společenstvím, v němž se vzájemně doplňují různé podoby povolání.

Apoštol Petr však přidává ještě jednu důležitou výzvu. Kdo slouží, má sloužit ze síly, kterou dává Bůh. To znamená, že křesťanská služba nemůže být založena pouze na lidském nadšení nebo osobních schopnostech. Jejím nejhlubším

zdrojem je Duch Svatý. Právě on působí, aby lidská slova mohla přinášet světlo víry, aby obyčejné skutky lásky otevíraly srdce druhých a aby služba církve nebyla jen vnější činností, ale skutečným svědectvím o Kristu.

Působení Ducha Svatého si někdy spojujeme především s mimořádnými událostmi. Vzpomeneme si na Letnice, na apoštoly, kteří začali odvážně hlásat evangelium, nebo na veliké světce, jejichž životy proměnily dějiny církve. Duch Svatý však působí také tiše a nenápadně. Je přítomen v knězi, který se s vírou připravuje na slavení mše svaté, v biskupovi, který hledá správnou cestu pro svěřenou diecézi, i v jáhnovi, který věnuje svůj čas službě potřebným. Je přítomen také v člověku, který dokáže odpustit, v rodině, která společně prosí o Boží pomoc, nebo v mladém člověku, který začíná vážně uvažovat o svém životním povolání.

Zvláštní význam má působení Ducha Svatého při svěcení. Biskup vkládá ruce na kandidáta a pronáší konsekrační modlitbu, v níž vyprošuje dar Ducha Svatého pro jeho nové poslání. Tento okamžik není pouhým slavnostním uvedením do určité služby. Je svátostným jednáním Krista, který člověka posvěcuje a uschop-

ňuje k poslání v církvi. Přijatá milost svěcení zůstává trvalým darem, který má v životě vysvěceného stále přinášet ovoce.

Právě proto je důležité, aby biskupové, kněží a jáhni neustále obnovovali svou otevřenost působení Ducha Svatého. Svátost kněžství přijímají jednou, ale její milost mají rozvíjet po celý život. Každá modlitba, každé slavení Eucharistie, každé setkání s Božím slovem se může stát příležitostí k novému odevzdání se Kristu. Duch Svatý nepřestává působit ani po mnoha letech služby. Stále může člověka vést k hlubší víře, k větší lásce a k novému porozumění poslání, které přijal.

Na závěr novény se však chceme zamyslet také nad tím, proč vlastně prosíme o nové duchovní povolání a o posvěcení těch, kteří již slouží. Není to pouze proto, aby bylo dost kněží pro slavení bohoslužeb nebo aby měla každá farnost svého duchovního správce. To všechno je důležité, ale skutečný smysl je hlubší. Prosíme proto, aby lidé mohli poznávat Krista, přijímat jeho milost a nacházet cestu k věčnému životu. Duchovní povolání není samoúčelným darem. Je darem pro spásu druhých.

Apoštol Petr proto uzavírá své povzbuzení slovy, která tvoří také název dnešního dne: aby

byl ve všem oslavován Bůh skrze Ježíše Krista. V této větě se setkává počátek i cíl každého křesťanského povolání. Všechno pochází od Boha a všechno se má k němu vracet. Kněz nemá přivádět lidi k obdivu vůči vlastní osobě, ale ke Kristu. Biskup nemá budovat své vlastní dílo, ale pečovat o Kristovu církev. Jáhen nemá hledat uznání za svou službu, ale ukazovat na Krista, který se stal služebníkem všech. A stejně tak každý věřící má svým životem přispívat k tomu, aby se Boží dobrota stávala ve světě viditelnou.

Naše devítidenní modlitba se nyní chýlí ke konci. Během jednotlivých dnů jsme rozjímali o Božím povolání, o odpovědi člověka, o Eucharistii, jáhenské službě, věrnosti, nových povoláních, lidské slabosti i mateřské přímluvě Panny Marie. Dnes všechny tyto úmysly spojujeme v jedinou prosbu: aby Duch Svatý obnovoval život církve a vedl každého člověka k naplnění poslání, které mu Bůh svěřil.

Modlitba novény však nemá skončit posledním dnem. Má se stát počátkem trvalejšího zájmu o duchovní povolání a o život celé církve. Můžeme i nadále prosit za své biskupy, kněze a jáhny, za bohoslovce, za řeholníky a řeholnice i za mladé lidi, kteří hledají svou životní cestu.

Především však můžeme každý den prosit, aby Duch Svatý působil také v našem vlastním srdci. Neboť církev se obnovuje tehdy, když její členové dovolují Bohu, aby proměňoval jejich život.

Ať tedy tato novéna přinese své ovoce. Ať se v církvi probouzí nová povolání, ať ti, kteří již přijali svátost kněžství, stále hlouběji žijí z její milosti a ať všichni věřící rozpoznávají dary, které jim Bůh svěřil. Kéž se v každém našem slově, rozhodnutí i skutku naplňuje jediné přání: aby byl ve všem oslavován Bůh skrze Ježíše Krista.

Chvíle ticha

Položme si otázku:

Jaké dary mi Bůh svěřil a jak je používám ve službě druhým? Dokážu v životě církve rozpoznávat rozmanité působení Ducha Svatého? Co mohu udělat pro to, aby se modlitba za duchovní povolání stala trvalou součástí mého života?

Úmysl devátého dne:

Dnes prosme o nové vylití Ducha Svatého na celou církev. Ať obnovuje v biskupech, kněžích a jáhnech milost jejich svěcení, posiluje jejich spojení s Kristem a vede je k věrné a plodné službě. Ať naplňuje svou milostí také všechny,

kteří se připravují na přijetí svěcení, a pomáhá jim růst v lásce, pokoře a ochotě sloužit.

Prosme rovněž za nová kněžská a řeholní povolání. Ať Duch Svatý otevírá lidská srdce Božímu hlasu a vede každého k poznání jeho životního poslání. Ať se všechny dary, které Bůh své církvi uděluje, spojují v jediné dílo lásky, aby byl ve všem oslavován Bůh skrze Ježíše Krista.

Závěrečná modlitba na str. 65.

MODLITBA ZA KNĚZE A DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

Pane Ježíši Kriste, věčný Velekněze a dobrý Pastýři, Ty jsi povolal apoštoly, aby pokračovali ve Tvém poslání, a dodnes nepřestáváš pečovat o svou církev prostřednictvím těch, které sis vyvolil ke své službě.

Děkujeme Ti za naše biskupy, kněze a jáhny. Děkujeme za jejich povolání, za hlásání Tvého slova, za slavení svátostí i za službu, kterou prokazují Tvému lidu. Dej, ať ve všem, co konají, nehledají vlastní slávu, ale Tvou čest a spásu duší.

Prosíme Tě, obnovuj v nich působením Ducha Svatého milost jejich svěcení. Upevňuj jejich víru, posiluj naději a rozmnožuj lásku. Veď je k hlubokému spojení s Tebou, aby jejich život byl věrohodným svědectvím evangelia. V těžkostech jim dávej vytrvalost, v rozhodování moudrost a v každodenní službě radost z Tvé blízkosti.

Vzbuď ve své církvi nová kněžská a řeholní povolání. Otevírej srdce těch, které voláš, aby rozpoznali Tvůj hlas a s důvěrou přijali poslání, které jim svěřuješ. Žehnej jejich rodinám a všem, kdo je na cestě povolání doprovázejí.

Dej také nám, abychom své biskupy, kněze a jáhny provázeli vytrvalou modlitbou, byli jim oporou v jejich službě a pomáhali vytvářet prostředí, v němž mohou vyrůstat nová duchovní povolání. Uč nás vnímat potřeby Tvé církve, ochotně se zapojovat do jejího života a společně usilovat o to, aby se skrze naše slova i skutky šířila Tvá láska.

Pane, dej nám pastýře a služebníky podle svého Srdce, aby se skrze jejich život a službu šířilo tvé království a ve všem byl oslavován Bůh. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

V. Ježíši, dobrý Pastýři,
R. dej své církvi svaté kněze a jáhny.

V. Maria, Matko církve,
R. oroduj za všechny, které Tvůj Syn povolává ke své službě.

PANE, DEJ NÁM PASTÝŘE
A SLUŽEBNÍKY PODLE SVÉHO SRDCE
P. František Antonín Dostál
Přerov 2026